

Szöllős Lászlóné Kislányával A Lakásuk Ajtaja Előtt

Anyám és én a lakásunk bejárata előtt. Úgy emlékszem, hogy ezt a képet apunak küldtük ki a frontra.

Kétéves körül lehettem, amikor 1939-40 táján beköltöztünk Szegeden a Bercsényi utca 13. számú házba, egy második emeleti, udvari, szoba-konyhás lakásba, ahol kint volt a vécé. Ez bérlemény volt, nem saját, és elég szegényes hely volt. A kétemeletes házban az utcai fronton voltak a szép nagyobb lakások, fürdőszobákkal, és hátrafelé voltak szoba-konyhások is. L-alakú volt a ház, végig gangos, elég nagy udvarral. Arra is emlékszem, amikor a szüleim nagy nehezen új bútort vettek a szobába. Az akkori idők divatja szerint nagyon modern bútor volt, narancssárgára festett szögletes

karosszékek, amikhez narancssárga, barna és zöld csíkos rongyszőnyegetet vásároltak. Nagyon érdekes és barátságos berendezés volt. Nagymamáék valamikor odaköltöztek a mellettünk lévő lakásba, ami kétszoba-fürdőszobás lakás volt. A háziúr engedélyével áttörték a két lakás között a falat, tehát a mi szobánk és az ő konyhájuk átjárhatóvá vált. Így nekünk is lett fürdőszobánk, konyhának meg a nagymamáék konyháját használtuk, a mi konyhánkban pedig az apám egy kis műhelyt rendezett be. Apámnak érettségije se volt, de nagyon ügyes szakemberként a fényképezőgéptől a rádióig mindenhez értett, többek között röntgenkészülékeket is tudott javítani. A Bercsényi utcai ház háziura egy Széll Pál nevű főorvos volt a katonakórházból, akit kihelyeztek a szovjet frontra. Szerzett az apunak hamis papírokat -- ahol reformátusnak volt feltüntetve --, és kivitte magával mint szakembert. Így apu megúszta a munkaszolgálatot. Akkor küldtük neki ezt a képet. Ha jól tudom, két-két és fél évig talán egyszer jött haza szabadságra.